

DRUHÁ KNIHA

DOM ŽIVOTA

V tom čase boli jedine Ammonovi kňazi v Tébach oprávnení poskytovať vyššie vzdelanie. Nik sa nesmel bez zápisného, ktoré vyberali kňazi, venovať štúdiu potrebnému na dosiahnutie vyššieho úradu. Každý iste pochopí, že dom života a dom smrti, ako aj vlastná teologická vysoká škola pre kňazov vyšších stupňov patrili odpradáвна do pôsobnosti chrámu. Takisto je pochopiteľné, že pod právomoc kňazov patrila aj matematická a astronomická fakulta. No keď zobrali do rúk aj právnické a obchodné vzdelanie, skrslo v kruhoch vzdelancov pomaly podozrenie, že sa kňazi miešajú do vecí, ktoré vlastne patria do pôsobnosti faraóna a daňových úradov. Kňazské vysvätenie sa síce od žiakov, ktorí študovali obchod a právo, výslovne nevyžadovalo, no keďže Ammon vlastnil najmenej päťinu egyptskej pôdy, a tým ovládal aj obchod krajiny, každý, kto sa chcel stať veľkoobchodníkom, alebo chcel získať miesto v správe, urobil dobre, keď zložil skúšky najnižšieho kňazského stupňa, aby sa tak podriadil, ako poslušný sluha Ammonovi.

Najväčšou fakultou bola, prirodzene, právnická, pretože zabezpečovala študujúcemu kvalifikáciu pre každý úrad a oprávňovala ho neskôršie pôsobiť či už v daňovníctve a v správe, alebo sa dať na vojenskú dráhu.

Malá skupina astronómov a matematikov si žila vlastným, od sveta odtrhnutým životom vo svojich posluchárňach a hlboko opovrhovala povýšencami, ktorí sa ponáhľali na prednášky z účtovníctva a zeme-meračstva. Celkom izolovane sa však žilo medzi chrámovými múrmi v dome života a v dome smrti. Týmto žiakom preukazovali všetci ostatní chovanci chrámu úctu zmiešanú so strachom.

Ale skôr, než som smel prekročiť prah domu života, musel som zložiť na teologickej fakulte skúšku pre najnižší kňazský stupeň. Trvalo vyše dvoch rokov, kým som sa k tomu dostal, pretože som súčasne musel sprevádzať otca pri návštevách chorých, aby som sa poučil z jeho skú-

seností pre svoje budúce povolanie. Býval som doma a žil som ako predtým, denne som však musel chodiť na prednášky.

Tých, ktorí museli zložiť skúšku pre najnižší kňazský stupeň, rozdelili do skupín podľa jednotlivých študijných odborov, ktorým sa neskoršie chceli venovať. My, budúci chovanci domu života, sme tvorili osobitnú skupinu, nenašiel som si však medzi spolužiakmi ani jedného dôverného priateľa. Ptahorovu múdru radu som mal ešte v čerstvej pamäti, žil som utiahnuto, ponížene som vykonával každý rozkaz a tváril som sa hlúpo, keď iní robili žarty, alebo sa posmievali bohom, ako to chlapci robievajú. Boli medzi nami synovia vznešených odborníkov, ktorým zlatom platili za návštevu chorých, za ich rady a ošetrovanie. Boli tam aj synovia prostých vidieckych lekárov, často starší ako my, takmer dospelí, neokrôchaní, opálení mládenci, ktorí sa usilovali skryť svoju plachosť a svedomito študovali. Boli tu aj chlapci z najnižších vrstiev, ktorí mali vrodenu túžbu po vedomostiach a chceli sa dostať nad zamestnanie a stav svojich otcov. S týmito však zaobchádzali veľmi prísne a požadovali od nich najviac, pretože kňazi mali prirodzenú nedôveru k ľuďom, ktorí sa nechceli uspokojiť s vlastným osudom.

Opatrnosť mi bola na úžitok, pretože som čoskoro prišiel na to, že kňazi majú medzi nami špiónov a pomocníkov. Neopatrné slovo, nahlas vyslovená pochybnosť alebo žart v kruhu kamarátov sa rýchle dostali kňazom do uší a vinníka pozvali na výsluch a potrestali. Stávalo sa, že sa chlapci museli podrobiť palicovaniu, alebo ich dokonca vyhnali z chrámu, čím sa pred nimi navždy uzavrel dom života nielen v Tébach, ale aj vo všetkých ostatných mestách Egypta. Ak boli energickí, mohli odísť do kolónií ako pomocníci posádkových ránhojičov, alebo si založili budúcnosť v krajine Kuš či v Sýrii, pretože egyptskí lekári mali na celom svete dobrú povesť. Väčšina však stroskotala a skončila ako bezvýznamní pisári, ak sa dostatočne vyznali v pisárskom umení.

Zručnosť v písaní a čítaní mi umožnila dobrý náskok pred mnohými spolužiakmi, dokonca aj staršími. Sám som sa pokladal za zrelého na vstup do domu života, avšak deň mojej vysviacky sa odďaľoval a ja som sa neodvážil spýtať na príčinu, pretože sa to mohlo vysvetľovať ako vzdorovitosť voči Ammonovi.

Márnil som čas opisovaním Kníh mŕtvych, ktoré sa predávali v predsieňach chrámu, v duchu som sa búril a bol som zarmútený. Mnohí menej nadaní spolužiaci mohli už začať štúdium v dome života. Avšak pod otcovým vedením som mal vari lepšiu prípravu ako oni. Neskôr som prišiel na to, že Ammonovi kňazi boli múdrejší než ja. Prehliadli môj vzdor a moje pochybnosti, a preto ma chceli skúšať.

Napokon mi oznámili, že som na rade, aby som bdel v chráme. Celý týždeň som musel bývať vo vnútorných priestoroch, a v tom čase som

nesmel opustiť územie chrámu. Mal som sa očistiť a postiť. Otec sa poponáhľal ostrihať mi chlapčenské kučery a pozval susedov na hostinu, aby oslávili moju dospelosť. Pretože som bol pripravený na vysviacku, pokladali ma od toho dňa za dospelého, hoci to bola v skutočnosti obyčajná bezvýznamná ceremónia. Táto vysviacka ma totiž povyšovala nad susedov i rovesníkov.

Kipa sa všemožne usilovala, ale medovníky mi nechutili. Roztopašnosť a drsné vtipy susedov ma netešili. Večer, keď odišli hostia, prešla moja sklúčenosť aj na Senmuta a Kipu. Senmut začal rozprávať o mojom pôvode, pričom mu Kipa musela všeličo pripomínať. Pozeral som na trstinový člnok, visiaci nad jej posteľou. Pri pohľade na sčereneté krehké trstie ma zaboľelo srdce. Nemal som na svete vlastného otca a vlastnú matku. Bol som sám pod hviezdami vo veľkom meste. Možno som bol v krajine Kemet iba úbohým cudzincom. Možno môj pôvod bol potupným tajomstvom.

Keď som odchádzal do chrámu v rúchu, ktoré mi Kipa s toľkou starostlivosťou a láskou pripravila na vysviacku, mal som v srdci ranu.

Na vysviacku bolo pripravených dvadsaťpäť mládencov a mladších mužov. Keď sme sa okúpali v chrámovom jazere, oholili nám hlavu a obliekli sme si hrubé rúcho. Kňaz, ktorý nás mal vysvätiť, nebol malicherný. Podľa starého zvyku nás mohol podrobiť mnohým ponižujúcim obradom, boli však medzi nami niekoľkí vznešení chlapci a aj niekoľkí právnici, ktorí už zložili skúšky, dospelí muži, ktorí vstupovali do Ammonových služieb, aby si zabezpečili kariéru. Tí priniesli bohaté zásoby a ponúkali kňazom víno; mnohí z nich ušli v noci do domov rozkoše, pretože pre nich vysviacka neznamenalala nič vznešené. Ja som bdel so zraneným srdcom a hlavou mi vírili všelijaké roztrpčené myšlienky. Uspokojil som sa s kúskom chleba a pohárom vody, ako to kázal zvyk, a plný nádejí a chmúrnych predtúch som očakával nastávajúce udalosti.

Bol som ešte taký mladý, že sa mi strašne chcelo veriť. Tvrdilo sa, že pri vysviacke sa Ammon zjaví každému kandidátovi a že s ním hovorí. Bolo by pre mňa bývalo nesmierne uľahčenie, keby som sa mohol oslobodiť sám od seba a keby som za tým všetkým mohol tušiť nejaký zmysel. Pred lekárom je však aj samotný faraón nahý. Videl som choroby a smrť ešte ako chlapec, keď som chodieval s otcom. Zrak sa mi zbystril, videl som viac ako moji rovesníci. Pre lekára nesmie

byť nič posvätné a skloniť sa smie iba pred smrťou, tak znelo otcovo poučenie. Preto som pochyboval a všetko, čo som za tie tri roky videl v chráme, ešte posilňovalo moje pochybnosti.

Myslel som si však, že za závesom, v temnote najsvätejšej svätyne, sa predsa len možno nachádza niečo, čo nepoznám. Azda sa mi Ammon zjaví a prinesie pokoj môjmu srdcu.

Na všetko to som myslel, keď som sa prechádzal po chrámovej chodbe, prístupnej aj laikom. Prezeral som si pestré sväté obrazy a čítal som nápisy, ktoré hlásali, aké nesmierne dary prinášali faraóni z vojnových výprav Ammonovi ako jeho božský podiel na koristi. Vtom som zrazu zbadal krásnu ženu, ktorej rúcho bolo z najjemnejšieho plátna, takže jej ním presvitali prsia a boky. Mala vzpriamenú, štíhlu postavu a pery, líca a obočie mala namaľované. Zvedavo a bez ostychu si ma prezerala.

„Aké je tvoje meno, krásny mládenec?“ spýtala sa a pozrela zelenými očami na moje sivé rúcho, ktoré prezrádzalo, že sa pripravujem na vysviacku.

„Sinuhe,“ odpovedal som zmätene a neodvážil som sa pozrieť jej do očí. Bola však taká krásna a olej, čo sa jej leskol na čele, voňal tak zvláštne, že som dúfal, že ma požiada, aby som jej robil sprievodcu po chráme. To sa totiž chrámovým žiakom často stáva.

„Sinuhe,“ opakovala zamyslene a skúmavo na mňa hľadela. „Ty sa teda rýchlo naľakáš a dávaš sa na útek, ak ti chcú zveriť tajomstvo.“

Narážala na povest' o Sinuheho dobrodružstvách, a to ma hnevalo, pretože s touto rozprávkou ma už v škole dosť zlostili. Preto som sa vystrel a pozrel jej rovno do očí a jej pohľad bol taký zvláštny, zvedavý a jasný, že mi začala horieť tvár a celé telo som mal ako v ohni.

„Prečo by som sa mal báť?“ povedal som. „Budúci lekár sa nebojí nijakého tajomstva.“

„Ach,“ povedala s úsmevom. „Kuriatko už piští a ešte nevyliezlo zo škrupinky. Je medzi tvojimi spolužiakmi mládenec menom Metufer? Je to syn kráľovského staviteľa.“

Bol to Metufer, čo nalieval kňaza vínom a ako dar za vysviacku mu dal zlatý náramok. Pocítil som pichnutie, nepriznal som však, že poznám Metuferu, a ponúkol som sa, že pôjdem poňho. Myslel som si, že tá žena je jeho sestra alebo nejaká príbuzná. Pri tejto myšlienke sa mi uľahčilo, smelo som jej pozrel do očí a usmial som sa.

„Ako ho však mám priviesť, keď nepoznám tvoje meno a neviem mu povedať, kto ho volá?“ opovážil som sa spýtať.

„On už bude vedieť,“ povedala žena a zľahka, ale netrpezlivo dupla po kamennej dlažbe sandálom, ozdobeným pestrými kameňmi. Díval som sa na jej malé nohy, ktoré neboli zaprášené a pekné nechty mala namaľované ostročervenou farbou. „On už vie, kto ho volá. Možno mi

je niečo dlžen. Možno je môj muž na cestách a ja očakávam Metufera, aby ma potešil v mojej samote.“

Pri pomyslení, že by to mohla byť vydatá žena, mi opäť zovrela srdce. A predsa som smelo povedal: „Dobre, krásna neznáma. Pôjdem poňho. Poviem mu, že ho volá žena mladšia a krajšia ako bohyňa Mesiaca. A tak už bude vedieť, kto to je, pretože kto ťa raz videl, nemôže na teba nikdy zabudnúť.“

Zhrozený nad vlastnou smelosťou som sa obrátil, ale ona ma chytila za rameno a povedala zamyslene: „Máš akosi naponáhlo! Počkaj chvíľočku, možno si my dvaja máme ešte čo povedať.“

Opäť na mňa pozrela, až sa mi srdce v hrudi rozplývalo. Potom vystrela ruku obťažkanú prsteňmi a náramkami, dotkla sa mi hlavy a prívetivo sa spýtala: „Nie je zima tejto krásnej hlave, keď chlapčenské kučery padli za obeť britve?“ A hneď jemne pridala: „Hovoríš pravdu? Pokladáš ma naozaj za peknú? Prizri sa mi lepšie!“

Pozrel som na ňu a videl som, že rúcho má z kráľovského plátna. V mojich očiach bola pekná, krajšia ako všetky ženy, ktoré som kedy videl, a naozaj neurobila nič, aby skryla svoju krásu. Díval som sa na ňu a zabudol som na ranu v srdci, zabudol som na Ammonu a dom života a jej blízkosť mi spaľovala telo ako oheň.

„Neodpovedáš mi,“ povedala smutne. „Ani mi nemusíš odpovedať, pretože v твоjich očiach som zaiste stará, škaredá žena, ktorá ťa nemôže potešiť. Choď teda a prived' mládenca Metufera, ktorý je pripravený na vysviacku, a potom sa ma zbavíš.“

Ja som však nešiel a nevedel som ani, čo povedať, hoci som dobre pochopil, že si zo mňa robí žarty. Medzi obrovskými chrámovými stĺpmi bola tóna. Oči jej žiarili v matnom svetle, padajúcom cez ďaleké kamenné mreže, a nik nás nevidel.

„Možno ani nemusíš ísť poňho,“ povedala žena a usmiala sa na mňa. „Hádam mi postačí, keď ma ty potešíš a užiješ so mnou lásku, pretože ináč nemám nikoho, kto by ma mohol obveseliť.“

Tu som si spomenul na slová, čo povedala Kipa o ženách, ktoré lákajú k sebe pekných chlapcov, aby sa s nimi potešili. Toto varovanie sa vo mne vynorilo tak nenazdajky, že som sa naľakal a ustúpil som o krok.

„To som si mohla myslieť, že Sinuhe sa naľaká,“ povedala žena a pristúpila ku mne. Prestrašene som však zdvihol ruku, aby som ju odstrčil, a povedal som:

„Viem už, kto si. Tvoj muž odcestoval, tvoje srdce je zradná pasca a tvoje lono páli väčšmi ako oheň.“ Hoci som to povedal, nevládal som ujsť.

Zdala sa trochu zmätená, potom sa však znovu usmiala a pristúpila tesne ku mne. „To si teda myslíš?“ spýtala sa nežne. „Ale to nie je pravda.“

Moje lono nepáli ako oheň, naopak, tvrdia, že osviežuje. Presvedč sa sám!“ Vzala svoju bezvládnú ruku a položila si ju na lono, a cez tenkú látku som cítil jej krásu, až som sa triasol a líca mi horeli. „Zrejme tomu ešte vždy neveríš,“ povedala s predstieraným sklamaním. „Látka ti prekáža, ale počkaj, odhrniem ju.“ Odhrnula si rúcho a položila mi ruku na svoje obnažené prsia, takže som cítil tlkot jej srdca, ale jej prsia boli v mojej dlani mäkké a chladné.

„Poď, Sinuhe,“ povedala tichým hlasom. „Pod so mnou, budeme popíjať víno a užívať lásku.“

„Nesmiem opustiť územie chrámu,“ povedal som naľakane a hanbil som sa za svoju zbabelosť, túžil som po nej, a predsa som sa jej bál ako smrti. „Musím zostať čistý, kým ma nevysvätia, ináč ma vyženú z chrámu a nikdy mi nedovolia vstúpiť do domu života. Maj preto so mnou zľutovanie!“

Toto som povedal, lebo som vedel, že by som s ňou šiel, keby ma ešte raz o to požiadala. Bola to však skúsená žena, ktorá pochopila moju tieseň. Preto sa zamyslene poobzerala. Ešte vždy sme sa zhovárali medzi štyrmi očami, ale neďaleko sa prechádzali ľudia, sprievodca nahlas rozprával o pamätihodnostiach chrámu a drankal medenáky od cudzincov a sľuboval, že im ukáže ešte ďalšie zázračné veci.

„Si mimoriadne nesmelý mládenec, Sinuhe,“ povedala. „Vznešení a bohatí mi ponúkajú šperky a zlato, aby som ich pozvala a užívala s nimi rozkoš. Ty, Sinuhe, však chceš zostať čistý.“

„Veď si chcela, aby som šiel po Metuferu,“ povedal som zúfalo, lebo som vedel, že Metufer by neváhal ujsť tejto noci potajomky z chrámu, hoci bol na rade, aby strážil. On si to mohol dovoliť, lebo jeho otec bol kráľovským staviteľom. Bol by som ho za to vedel zabiť.

„Možno si už ani neželám, aby si šiel po Metuferu,“ povedala a šibalsky mi pozrela do očí. „Možno si želám, aby sme sa rozišli ako priatelia, Sinuhe. Preto ti aj prezradím svoje meno, volám sa Nefernefernefer, lebo ma pokladajú za krásnu, a kto raz vyslovil moje meno, musí ho zopakovať aj po druhý a po tretí raz. Býva zvykom, že sa priatelia navzájom obdarujú, keď sa rozchádzajú, aby na seba nezabudli. Preto žiadam od teba dar.“

Tu som zasa pocítil svoju chudobu, pretože som nemal ani ten najnepatrnejší šperk alebo najmenší medený prsteň, ktorý by som jej aj tak nikdy nebol mohol ponúknuť. Tak strašne som sa hanbil, že som sklonil hlavu a nezmohol som sa na slovo.

„Daj mi teda dar, ktorý osviežuje moje srdce,“ povedala, prstom mi zdvihla bradu a priblížila svoju tvár k mojej. Tu som pochopil, čo chce, a dotkol som sa perami jej mäkkých pier. Zľahka vzdychla a povedala:

„Ďakujem, Sinuhe, bol to pekný dar. Nikdy naň nezabudnem. Zaiste

si však cudzinec z ďalekej krajiny, lebo ešte nevieš bozkávať. Ináč by ťa iste boli tébske dievčatá naučili tomu umeniu, veď chlapčenské vlasy máš už ostrihané.“ Stiahla z palca striebornozlatý prsteň s hladkým zeleným kameňom a nastokla mi ho. „Aj ja ti darujem niečo, Sinuhe, aby si na mňa nezabudol,“ povedala. „Keď ťa vysvätia a dostaneš sa do domu života, môžeš si dať do toho kameňa vyryť svoju pečať a budeš sa rovnať bohatým a vznešeným. Mysli však na to, že je zelený, pretože moje meno je Nefernefernefer a pretože kedysi tvrdili, že moje oči sú zelené ako Níl v letnej horúčave.“

„Nemôžem prijať tvoj prsteň, Nefer,“ povedal som a zopakoval, „Nefernefer,“ a opakovanie jej mena mi spôsobovalo nevýslovnú rozkoš. „Napriek tomu nikdy na teba nezabudnem.“

„Hlupáčik,“ povedala, „nechaj si prsteň, želám si to! Nechaj si ho pre môj rozmar, pretože mi raz vynesie veľké úroky.“ Pohrozila mi prstom a oči sa jej smiali, keď dodala: „Dávaj si vždy pozor pred ženami, ktorých lono páli väčšmi ako oheň.“ Obrátila sa a odišla a nedovolila mi, aby som ju odprevadil. Cez chrámovú bránu som videl, ako na dvore vstupuje do bohato vyzdobených nosidiel. Bežec utekal pred ňou a hlasným volaním jej robil cestu a ľudia ustupovali nabok, pozerali za nosidlami a šepkali si. Sotva však odišla, zmocnil sa ma nevýslovný pocit prázdnoty, akoby som bol spadol do temnej priepasti.

Keď o niekoľko dní Metufer zbadal prsteň na mojom prste, nedôverčivo ma chytil za ruku a prezeral si ho. „Ó, štyridsať spravodlivých Ozirisových paviánov!“ zvolal. „Nefernefernefer, alebo azda nie? To by som si o tebe nikdy nebol pomyslel.“ Pozrel na mňa takmer s úctou, hoci mi kňaz prideliť čistenie dlážky a najšpinavšie práce v chráme, pretože som mu nepriniesol nijaký dar.

V tej chvíli som nenávidel Metufera a jeho slová tak strašne a roztrpčene, ako len nezrelý mladík vie nenávidieť. Akokoľvek rád by som sa ho bol spýtal na Nefer, neznížil som sa k tomu, ale som skrýval tajomstvo vo svojom srdci, pretože lož je sladšia ako pravda a sen čistejší ako pozemské spojenie. Prezeral som si zelený kameň na prste a spomínal som si na jej oči, chladné prsia a zdalo sa mi, že ešte vždy cítim vôňu jej masť na svojich prstoch. Túžil som po nej a jej mäkké pery sa dotýkali mojich a utešovali ma, lebo Ammon sa mi už zjavil a moja viera sa zrútila.

Keď som na ňu myslel, šepkal som si s rozpalenými lícami: „Sestra moja!“ A to slovo znelo z mojich úst ako poláskanie, pretože odjakživa znamenalo: Milovaná.

Teraz porozprávam, ako sa mi zjavil Ammon.

Štvrtú noc prišiel rad na mňa, aby som bdel nad Ammonovým pokojom. Boli sme siedmi mládenci: Mata, Moses, Bek, Sinufer, Nefru, Ahmose a ja, Sinuhe, syn Senmutov. Moses a Bek chceli tak ako ja požiadať o vstup do domu života, preto som ich poznal už dávnejšie, kým ostatní mi boli neznámi.

Bol som zoslabnutý od pôstu a napätia. Všetci sme boli vážni a bez úsmevu sme šli za kňazom – jeho meno nech zostane zabudnuté – keď nás viedol do uzavretej časti chrámu. Ammon už odplával na svojej lodi za západné vrchy, strážcovia odtrúbili na strieborných rohoch a brány chrámu boli zatvorené. Kňaz, ktorý nás sprevádzal, sa však do sýtosti najedol mäsa obetných zvierat, ovocia a sladkých koláčov, po tvári mu stekal olej a líca mal rozpalené vínom. Usmial sa len tak pre seba, keď zdvihol záves a dal nám nazrieť do najsvätejšej svätyne. Ammon stál v miestnosti vytesanej z obrovského kamenného bloku a drahokamy mu na ozdobe hlavy a golieri žiarili zeleno, červeno a modro vo svetle svätej lampy. Ráno sme ho mali pod kňazovým vedením pomazať a prezliecť do čistého, pretože každé ráno potreboval nové rúcho. Poznal som ho už z dávnejších čias. Videl som ho na sviatok jari, keď ho v zlatom člne vyniesli na prednádvorie a ľudia pred ním padali na zem. A keď vody boli najvyššie, videl som ho plávať na lodi z cédrového dreva na posvätnom jazere. Vtedy som však bol iba nevzdelaným chovancom, preto som ho smel vidieť iba z dialky, a jeho červené rúcho nikdy na mňa nezapôsobilo tak otrasne ako teraz za svitu lampy, v nemom tichu svätyne. Iba bohovia a faraóni majú červené rúcho, a keď som sa díval do jeho vznešenej tváre, mal som pocit, akoby mi ťarcha kamennej komnaty zaľahla na hrud' a dusila ma.

„Strážte a modlite sa pred závesom,“ povedal kňaz a držal sa okraja závesu, pretože stál neisto na nohách. „Možno vás zavolá, pretože sa zvykne zjavovať tým, čo majú byť vysvätení, zavolá ich po mene a prehovorí k nim, ak sú toho hodni.“ Rýchlo spravil sväté znamenie rukou, zamrmlal božské meno Ammonovo a zatiahol záves, pričom sa ani len nepoklonil a ani nevystrel ruky vo výške kolien.

Potom odišiel a zanechal nás siedmich v temnej predsieni uzavretej časti chrámu. Kamenná dlážka nám strašne chladila bosé nohy. Keď však odišiel, Moses vytiahol spod svojho rúcha lampu a Ahmose chladnokrvne vošiel do najsvätejšej svätyne a priniesol odtiaľ z Ammonovho svätého ohňa, aby zapálil našu lampu.

„Boli by sme blázni sedieť tu v tme,“ vyhlásil Moses a hneď sme sa cítili istejšie, hoci sme sa všetci trochu báli. Ahmose vytiahol chlieb a mäso a Mata a Nefru začali na kamennej dlážke hrať kocky a vykrikovali každý svoj hod tak prenikavo, že sa to v hale len tak ozývalo. Keď sa Ahmose najedol, zabalil sa do svojho plášťa, nadávajúc si ľahol

na tvrdý kameň a po chvíli si k nemu ľahol aj Sinufer a Nefru, aby sa vzájomne zohrievali v spánku.

Ja som však bol mladý a bdel som, hoci som vedel, že kňaz dostal od Metuferu krčah vína a pozval ho s niekoľkými inými vznešenými kandidátmi kňazstva do svojej komory, a preto nás neprekvapí. Bdel som, hoci som vedel z rozprávania iných, že tí, ktorí čakajú na vysviacku, vždy potajomky jedia, hrajú kocky a spia. Mata začal rozprávať o chráme bohyně Sekhmet s levou hlavou, kde sa božská dcéra Ammonova zjavuje kráľom-bojovníkom a privíňa ich do svojho náručia. Tento chrám sa nachádzal za Ammonovým chrámom, ale stratil na svojej vážnosti. Už desaťročia ho nenavštívil ani jeden faraón a medzi kamennými dlaždicami prednádvoria rástla burina. Mata však vyhlásil, že by teraz veru radšej bol tam a objímal nahú bohyňu, a Nefru si hádzal kocky, zíval a mrzelo ho, že mu nezišlo na um priniesť si sem víno. Potom si obaja ľahli spať a čoskoro som ostal bdieť len ja jediný.

Noc mi bola dlhá, a kým ostatní spali, zmocnila sa ma hlboká zbožnosť a túžba, pretože som bol ešte taký mladý; myslel som na to, že som zostal čistý a splnil som všetky staré prikázania, aby sa mi Ammon mohol zjaviť. Opakoval som si jeho sväté mená a napäto som načúval každé šuchnutie, ale chrám zostal prázdny a chladný. Na úsvite sa začal od prievanu pohybovať záves na najsvätejšej svätyni, ale ináč sa nič nestalo. Keď do chrámovej siene vniklo denné svetlo, nevýslovne sklamaný som zhasil lampu a zobudil som kamarátov.

Vojaci zatrubili na rohy, strážne na hradbách sa vystriedali a z prednádvorí k nám doliehala tichá vrava ako šum ďalekých vôd a oznamovala začiatok dňa a práce v chráme. Konečne náhlivým krokom prišiel kňaz a s ním na moje prekvapenie Metufer. Obaja silne páchli vínom, viedli sa pod pazuchy a kňaz mával v ruke kľúčmi od svätostánku, a kým nás pozdravil, s Metuferovou pomocou odriekal sväté formulky.

„Kandidáti na kňazstvo Mata, Moses, Bek, Sinufer, Nefru, Ahmose a Sinuhe,“ povedal kňaz. „Bdeli ste a modlili ste sa, ako je to napísané, aby ste si zaslúžili vysviacku?“

„Bdeli sme a modlili sme sa,“ odpovedali sme zborovo. „Zjavil sa vám Ammon podľa svojho sľubu?“ spýtal sa odgrgnúc si a pozrel na nás neistým pohľadom. Zaškúľili sme na seba a váhali sme. Napokon Moses povedal neisto: „Zjavil sa podľa svojho sľubu.“ Moji kamaráti jeden po druhom opakovali: „Zjavil sa nám.“ Ako posledný povedal Ahmose zbožne a pevným hlasom: „Pravdaže sa zjavil!“ Pozrel kňazovi rovno do očí, ja som však nepovedal nič a bolo mi, ako keby mi niekto pästou zvieral srdce, pretože slová mojich kamarátov sa mi zdali ako rúhanie.

Metufer povedal bezočivo: „Aj ja som bdel a modlil sa, aby som si zaslúžil vysviacku, pretože nasledujúcu noc mám inú prácu, ako tu

bdiieť. Aj mne sa zjavil Ammon, čo môže dosvedčiť tento kňaz, mal podobu veľkého krčaha na víno a hovoril so mnou o mnohých svätých veciach, ktoré sa mi tu nepatrí opakovať, ale jeho slová boli sladké ako víno v mojich ústach, takže ma až do svitania ustavične smädilo.“

Vtom sa Moses osmelil a povedal: „Mne sa zjavil v podobe svojho syna Hora, sadol si mi na plece ako krahulec a povedal: ‚Bud’ požehnaný, Moses, požehnaná tvoja rodina i tvoje dielo, aby si raz býval v dome s dvoma bránami a rozkazoval veľkému počtu služobníkov.‘, to povedal.“

Nato sa aj ostatní poponáhľali porozprávať, čo im povedal Ammon, a horlivo rozprávali jeden cez druhého a kňaz počúval, usmieval sa a prikyvoval. Nevieť, či rozprávali to, čo sa im snívalo, alebo jednoducho klamali. Viem iba, že som tam stál osamotený a opustený a že som nemal čo povedať.

Napokon sa kňaz obrátil ku mne, zmraštil vyholené obočie a spýtal sa prísne: „A ty, Sinuhe, nie si hoden byť vysvätený? Nevidel si ho aspoň ako malú myš, pretože on sa vie zjaviť v hocijakej podobe.“

Išlo o môj vstup do domu života, preto som sa vzchopil a povedal: „Na svitaní som videl, ako sa pohyboval posvätený záves, nič iné som však nevidel, a Ammon sa mi ani neprihovoral.“

Vtom všetci vypukli v smiech a Metufer sa pritom plieskal po kolienách a povedal kňazovi: „Je to truľo.“ Potiahol kňaza za rukáv, mokrý od vína, a s pohľadom upretým na mňa mu čosi pošepkal do ucha.

Kňaz na mňa prísne pozrel a povedal: „Keď si nepočul Ammonov hlas, nemôžem ťa dať vysvätiť. Tomu sa však dá ľahko odpomôcť, pretože verím, že si statočný mladík a že máš poctivé úmysly.“ Po týchto slovách zmizol za závesom v najsvätejšej svätyni. Metufer pristúpil ku mne, a keď videl moju nešťastnú tvár, povedal mi priateľsky: „Neboj sa!“

V nasledujúcej chvíli sme sa všetci strhli, pretože prítmím haly zaznel nadprirodzený hlas, ktorý sa nepodobal nijakému ľudskému hlasu a ktorý prichádzal od všadiaľ, z povaly, zo stien, spomedzi stĺpov, takže sme sa obzerali okolo seba, aby sme zistili, odkiaľ vychádza. Hlas povedal: „Sinuhe, Sinuhe, ty sedmospáč, kde si? Rýchle predstúp pred moju tvár a pokloň sa mi, lebo mám naponáhlo a nemôžem čakať na teba celý deň.“

Metufer odtiahol záves, postrčil ma do najsvätejšej svätyně, schytil ma za šiju a zohol ma do takého postoja, akým sa pozdravujú bohovia a faraóni. Ja som však ihneď zdvihol hlavu a videl som, že svätynia je zaplavená jasným denným svetlom, zatiaľ čo z Ammonových úst vychádzal hlas:

„Sinuhe, Sinuhe, ty sviňa a paván! Bol si opitý, že si spal, keď som ťa volal? Mali by ťa hodiť do bahnitej studne, aby si po celý zvyšok svojho života hlтал kal, ja však mám s tebou zľutovanie pre tvoju mladosť, hoci si hlúpy, lenivý a špinavý, pretože ja sa zmilujem nad každým, čo verí vo mňa, kým ostatných hádzem do priepastí ríše smrti.“

Ešte veľa iného narozprával hlas za rozličných výkrikov, urážok a nádvok. Ja si však už všetko nepamätám a ani si na to nechcem spomínať, tak ma roztrpčovalo ponižovanie, lebo som pozorne počúval a v dunení nadprirodzeného hlasu som rozoznal kňazov hlas, a toto odhalenie mnou otriaslo a zdesilo ma tak, že som už nevládal počúvať. Zostal som ležať pred Ammonovou sochou, aj keď hlas zmlkol, potom prišiel kňaz a odkopol ma nabok a moji kamaráti náhlivo začali znášať kadidlo, voňavé masti, skrášľovacie prostriedky a červené plátna.

Každý mal vopred pridelenú úlohu. Ja som si spomenul na svoju a z nádvorí som privliekol nádobu so svätenou vodou a posvätné plachty na umývanie tváre, rúk a nôh boha. Keď som sa vrátil, videl som, ako kňaz naplul Ammonovi do tváre a potom ju utrel zašpineným rukávom. Potom mu Moses a Nefru namaľovali pery, líca a obočie. Metufer ho ponatieral masťami a potom so smiechom natrel sväteným olejom tvár aj kňazovi a sebe. Napokon sme Ammonovu sochu vyzliekli, umyli, poutierali, akoby práve bol vykonal svoju potrebu. Pohlavie mu natreli olejom, obliekli mu červenú skladanú sukňu, uviazali zásteru a na pleciami mu položili plášť a ruky vopchali do rukávov.

Keď sme toto všetko urobili, kňaz pozbieral použité šaty, vzal plachty a vodu na umývanie, pretože šaty rozstrihané na kúsky predávali na nádvorí bohatým cestujúcim, kým vodu predávali ako liek chorým, postihnutým vyrážkami. My sme mali voľno, vyšli sme teda von na slnko a ja som sa vyvracal.

Srdce a hlavu som mal práve také prázdne ako žalúdok, pretože som už neveril v bohov. Koncom týždňa mi však pomazali hlavu a vysvätili ma za Ammonovho kňaza, zložil som kňazskú prísahu a dostal som o tom vysvedčenie. Na vysvedčení bola pečať veľkého Ammonovho chrámu a moje meno a to ma oprávňovalo vstúpiť do domu života.

Tak sme vstúpili, Moses, Bek a ja, do domu života. Jeho brána sa pred nami otvorila a aj moje meno zapísali do Knihy života tak ako pred mnou meno môjho otca Senmuta a pred ním meno jeho otca. Ale od tejto chvíle som už nikdy nebol šťastný.

V dome života vo veľkom Ammonovom chráme dozerali na vyučovanie údajne kráľovskí lekári, a to každý vo svojom odbore. Predsa sme ich však zriedka vídali, lebo okruh ich pacientov bol veľký a od bohatých dostávali veľké dary za poskytnutie lekárskej pomoci a bývali vo vznešených domoch za mestom. Keď však prišiel do domu života pacient, ktoré-